

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 8

Uke 33 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Banagram, Bengal, India 1984. Foto: Asgeir Arnesson.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
-Reisen til Syd-India
-Mahashivaratri og Balyogi-darshan
-Malaria og sannyasa
Om karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

MEDITASJONENS KUNST

Reisen til Syd-India

Lørdag den 5. januar 1985 reiste Paramananda, Devendranath, doktor Vidut Barua og jeg med tog fra Kalkutta sydover til Rajamundry i delstaten Andhra Pradesh i Syd-India. På Howrah Station hadde store mengder med folk – disipler, tilhengere og andre venner – møtt opp for å ta farvel med Paramananda. Selv tok jeg et spesielt farvel med Glenn, som skulle tilbringe de fem siste dagene i Kalkutta før han fløy hjem til Norge, og med Tripti Ma. Vi reiste hele natta og kom fram til Rajamundry utpå dagen. Der bodde vi i huset til Laxman Rao som var en gammel studiekamerat av Devendranath. Hver dag ble huset fullt av besøkende som kom for å høre på Paramananda, og for å få råd og veiledning om de forskjellige ting.

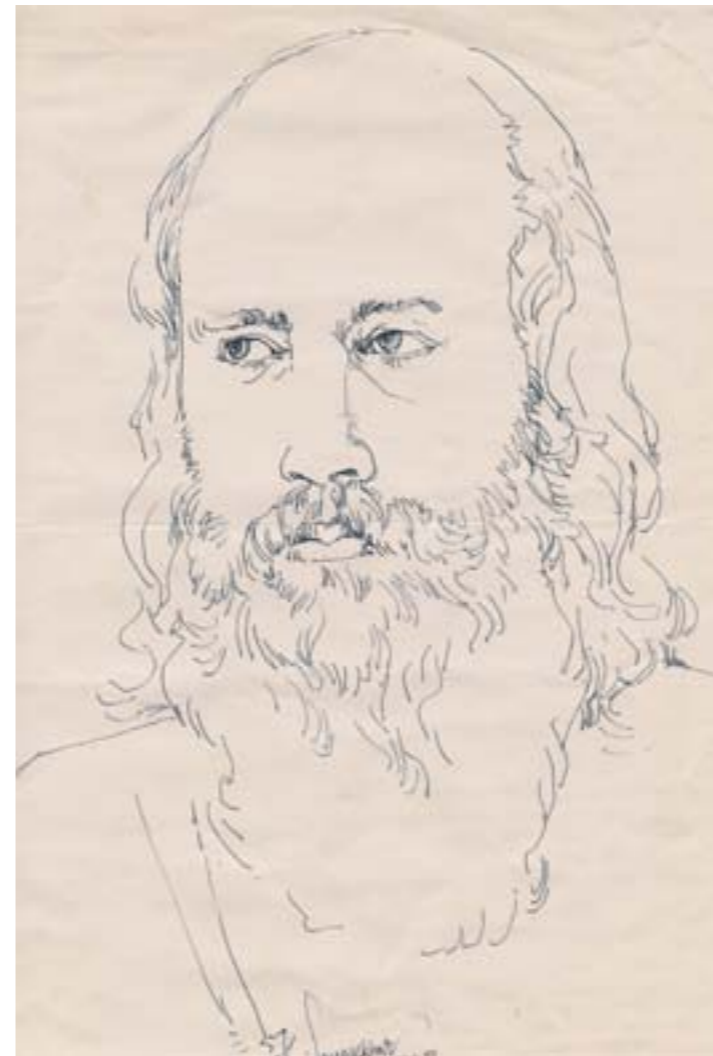
Devendranath, dr. Barua og jeg sov i et eget rom i en annen bygning litt bortenfor, og en av de første nettene vi var der, fikk jeg, etter en erotisk farget drøm, en ufrivillig, stor sædutløsning. I India er det vanlig at man sover med klærne på om natta og skifter først om morgenen etter et bad. Men i den bygningen vi overnattet var det ingen bademuligheter, så vi måtte tilbake til hovedhuset for å gjøre det, og jeg følte meg flau og litt bekymret for at det ville bli oppdaget gjennom de særdeles tynne, indiske bomullsstoffene. Straks vi kom innenfor døra til hovedhuset kastet Paramananda et raskt blikk på underlivet mitt og spurte meg: «Bjørn, føler du deg litt fysisk redusert?» «Ja», svarte jeg nesten samtidig og så ned i gulvet, ille berørt. «Ta en tur til Godavari-elven og bad der», sa han beroligende, «så blir det nok bedre etterpå.» Godavari er en av Indias største elver og renner gjennom Rajahmundry, så vi dro til en av byens mange badesteder, tok et forfriskende bad i elva og skiftet til nye klær. Etter det opplevde jeg aldri igjen nattlige våtdrømmer i India.

Etter ni dager i Rajahmundry reiste vi videre med tog til Vijayawada hvor vi stoppet opp og ble i to dager hos noen tilhengere av Paramananda, før vi reiste videre hele natta og kom fram til Nandyal i Kurnool distrikt om morgenen den 18. januar. Der tok vi inn i huset til Devendranaths familie. Paramananda hadde mange tilhengere i Nandyal, så dagene gikk med til å ta imot besøk, men også mange invitasjoner ut til andre hjem i byen og i omegnen. Doktor Vidut Barua var blitt med til Syd-India fordi han en periode skulle lære akupunktur fra doktor Devnath som holdt til i Nandyal, så han ble opptatt med det, og jeg så ikke noe mer til ham på hele turen. En dag da jeg skulle gå gjennom en åpen dør fra et rom til et annet i Devendranaths hus og beveget meg med helt vanlig ganghastighet, var det med ett som om noe fikk meg til

å ta det roligere og faktisk stoppe helt opp akkurat like før døråpningen. Da plutselig falt det ned en tung lysarmatur i gulvet med et veldig brak, bare centimeter foran tærne mine, så lyspæra gikk i tusen knas. Det var som et lite sjokk for meg, særlig fordi jeg straks innså at om jeg hadde fått den i hodet med de skarpe glasskårene først, ville jeg sannsynligvis ha ligget der død i en stor blodpøl. Alle de andre i huset styrtet straks til, og jeg så forferdet opp på Paramananda og sa: «Ett skritt til! – Hvis jeg bare hadde tatt ett skritt til!» Jeg tenkte bare at jeg hadde hatt «utrolig flaks», men Paramananda så alvorlig på meg og svarte med ettertrykk: «Gud hjelper deg.» Da ble jeg ganske stum og tankefull, for jeg var slett ikke vant til å tenke på den måten – på en allmektig Gud som en «person» som attpåtil tok aktivt del i mitt liv.

Kort tid etter dette ble jeg nødt til å reise til Madras (nå Chennai) for å fornye turistvisumet mitt for tre nye måneder. Før avreise traff jeg igjen skolelæreren Venkata Reddy, som hadde besøkt meg julen 1982, og som altså hadde vært en viktig mellommann for å få kontakt med Paramananda. Hans private skole Vivekananda Gurukulavidyalayam lå i nabolandsbyen Mahanandi få kilometer bortenfor Nandyal, og han hadde også et hus i Madras. Der bodde for tiden hans eldste sønn Rukmangada, som faktisk hadde vært i Brønnøysund i Norge i forbindelse med sine studier og derfor fikk mulighet til å besøke meg noen dager i Alvdal i 1983. Hos ham skulle jeg losjere i den tiden jeg måtte være i Madras. Jeg reiste alene med busser hele natta uten blund på øynene og kom fram til Madras utpå dagen den 22. januar. Det ble et hjertelig gjensyn med «Rukku» som studerte til ingeniør i byen, og vi tilbrakte flere fine dager sammen der.

En dag da jeg var ute på en av Madras' mange fine strender for å bade, var jeg nær ved å drukne. Så lenge jeg svømte og dykket på litt dypt vann gikk alt greit, men det var da jeg skulle i land igjen at problemene oppsto. Det ble umulig å få fotfeste under beina fordi jeg hele tiden ble dratt utover igjen i det suget som oppsto før en ny bølge skylte innover mot land, og bølger var det hele tida. Det var langgrunt et godt stykke før land, men akkurat så dypt at jeg ikke kunne stå der. Og slik ble jeg bare kastet fram og tilbake mens jeg desperat forsøkte å hjelpe til så godt jeg kunne med svømmetak hver gang jeg ble skylt innover, samtidig som jeg strakk meg nedover for å finne strandbunnen med tærne akkurat i det strømmen snudde for å trekke meg utover igjen. Til slutt var jeg fullstendig utslitt, og i et aller siste forsøk på å finne bunnen før jeg følte meg tvunget til å resignere helt, sto jeg plutselig på den ene stortåa. Da fikk jeg litt ekstra krefter og klarte utrolig nok å stå imot vannsuget utover mot dypet igjen, slik at jeg klarte å komme meg videre

Forfatteren tegnet av Somasekar, Rukkus venn, Madras, januar 1985.

innover mot land på den neste bølgen som slo innover. Jeg sjanglet inn mot land og falt sammen på stranda totalt utmattet. Hvor lenge jeg lå slik i solsteiken vet jeg ikke, men da jeg omsider kom til hektene igjen og ruslet oppover på stranda hvor jeg var helt alene, oppdaget jeg et monument som jeg ikke hadde lagt merke til da jeg kom. Det var vakkert laget i hvit marmor og hadde en stor steinplate med inskripsjoner på engelsk. Av alle ting viste det seg å være et monument over en nordmann som hadde druknet på den stranda i forsøket på å redde en indisk gutt fra å drukne! Gutten overlevde, men nordmannen ofret altså sitt liv. Svært rørende!

Over alt i Den Bengalske Bukte er det problemer med bølger og sterke understrømmer, slik at bading ofte utføres under tilsyn av lokale fiskere som har spesialisert seg som bade-guider. Dette er helt forskjellig fra vestkysten av India med Arabiahavet, hvor badingen er problemløs og svært fornøydlig. Men uansett, mens jeg lå der og kjempet mot dragsuget i vannet, slo det meg ikke at jeg bare kunne ha ropt om hjelp til Paramananda i mitt sinn, men det var heller ikke min natur å gjøre noe slikt. Etter en drøy uke kunne jeg hente pass og fornyet visum hos de indiske myndighetene, og etter en dagstur til fuglereservatet Vedanthangal utenfor Madras, reiste

jeg tilbake til Nandyal på dagtid den 1. februar og ankom der om kvelden.

Hele tiden etter at jeg ankom India denne gangen, hadde jeg følt et intenst behov for stillhet og ensomhet – et behov som bare vokste seg sterkere nærmest for hver dag som gikk i det overalt støyende og sydende indiske samfunnet. Før vi reiste til Syd-India, hadde Paramananda bedyret at dette ikke ville bli noe problem for meg så snart vi kom til Devendranaths hus i Nandyal. Det var, etter sigende fra flere som hadde vært der tidligere, et meget ensomt og stille sted, så jeg så virkelig fram til å komme dit og i mitt sinn forestilte jeg meg et enslig hus langt borte fra alle andre hus, gater og folk. Skuffelsen var derfor enorm da jeg fant ut at huset lå midt i byen og at det var en forferdelig støy på alle kanter. Til alt overmål ankom vi midt i den sesongen da alle skulle gifte seg og alle leide hornmusikkorps til å gå rundt i gatene for å spille den samme utrolig kjedelige, monotone og støyende 'musikken' uavbrutt.

Jeg forsto da at inderne ikke hadde den fjerne anelse om hva ro og stillhet var for noe, og at de heller ikke hadde noen forutsetninger for å kunne forstå det med den enorme overbefolkningen, og den overfylte og tett-pakkede livsstilen som de har. De har simpelthen aldri opplevd det og har derfor heller ingen referanse til noe i den retningen. I tillegg kommer at de av natur synes å være et meget støyende folk og faktisk ser ut til å like støy og høyt volum veldig godt, noe som er tydelig selv når de står ved siden av hverandre og snakker sammen. Av en eller annen uforståelig grunn synes de at det er helt nødvendig å skru opp stemmeverket nesten maksimalt. Samtidig var jeg på den tiden ekstremt sensitiv for støy eller i det hele tatt lyd – på grensen til hodepine og kvalme når det ble som verst. Etter tilbakekomsten fra Madras var jeg derfor nærmest desperat etter å kunne få oppleve noe som i hvert fall kunne minne litt om norsk naturs ro og fred generelt, eller på den dype stillheten fra Nord-Østerdalens skoger spesielt.

Mens jeg hadde vært i Madras, hadde Paramananda med et større følge vært på en dags utflukt til et ensomt, gammelt Shiva-tempel som lå i utkanten av jungelen noen mil unna. Han kunne derfor oppmuntrende fortelle meg at han hadde funnet et egnet sted for meg hvor jeg kunne være og meditere. Full av optimisme reiste jeg derfor dagen etter alene til Mahanandi, hvor jeg hadde fått vite at Venkata Reddy kunne ta meg videre ut til det forlatte tempelet. Venkata Reddys hus og skole, samt det meste av Mahanandi, var mer som det ensomme stedet jeg hadde forestilt meg at Devendranaths hus i Nandyal ville være, men nå skulle jeg snart til et sted som virkelig ville være i samsvar med mine ønsker og behov. To dager senere startet jeg tidlig om morgenen og gikk til fots sammen med Reddys yngste sønn, Venkatram, som veiviser. Vi gikk i flere timer i et tørt,

ørkenliknende landskap i brennende solsteik og hete før vi kom fram til tempelkomplekset Omkaram, som lå vakkert til akkurat i overgangen mellom en stor jungel og det tørre, flate steppe- og busklandskapet.

Tempelkomplekset besto av flere forskjellige bygninger som omkranset to store åpne vannbasseng med still-estående vann hvor besøkende hinduer badet før de gikk inn i selve tempelet. Etter flere timers svette i solsteiken med en svært begrenset vannrasjon, følte jeg meg som aldri før i mitt liv nærmest helt desperat av tørst. Jeg løp derfor mot det nærmeste vannbassenget og kastet meg ut i det tilsynelatende klare vannet med alle klærne på, og bare drakk og drakk til jeg var helt utørst. Jeg forsto at dette i verste fall kunne være livsfarlig, men den desperate tørsten visket vekk alle forsiktighetsregler, og vannet så da også så bra ut. Vel, akkurat der og da følte det vidunderlig forfriskende, og jeg var lykkelig over endelig å ha kommet fram til det lenge etterlengtede målet. Venkatram fortalte meg at tempelet bare ble brukt ved spesielle høytider og festivaler av folk fra omkringliggende landsbyer, ellers sto det helt tomt, og det var ingen prest eller noen annen person som holdt til der. Vi var helt alene i tempelet uten verken å se eller høre noen folk eller støy fra mennesker noe sted, verken i tempelkomplekset eller i omegnen rundt – bare vidunderlig natur!

Min følgesvenn viste meg inn i det aller helligste hvor det sto en gammel, slitt *shivalingam* som det hadde falt en større bit av slik at den ikke lenger var hel. Etter tradisjonen skulle denne *lingamen* ha blitt plassert der av selveste rishi Valmiki for mange tusen år siden. Etter hvert gjorde vi opp bål, og Venkatram lagde *upma*, semule kokt «tørr» i vann med salt, som vi spiste med stor appetitt. Vi skulle tilbringe natta i tempelet siden det var for langt å gå fram og tilbake på en dag, og siden det var for farlig å gå tilbake om natta. Det var fare for at vi kunne bli overfalt av både mennesker og ville dyr, sa Venkatram. Han fortalte at bare to uker tidligere hadde en amerikaner blitt ranet og drept i disse områdene. Han sa også at det pleide å komme ville dyr til tempelet om natta for å drikke vann i bassengene, og derfor la vi oss i svalgangen rett utenfor det aller helligste, som i hans forståelse ville gi oss maksimal beskyttelse. Vi hadde tak over hodet, men ellers lå vi i realiteten helt åpent på steingulvet med utsikt til det store, sentrale gårdsrommet hvor vannbassengene lå.

Det var ei vakker natt med bløtt, sølvaktig lys fra en helt full måne, så jeg var svært nysgjerrig og ivrig opptatt med å speide etter tørste dyr i månelys. Det var ganske spennende, for jeg hadde hørt at det også skulle være tigere i denne jungelen, noe jeg hadde sett bevis på i et Krishna-tempel ved Mahanandi dagen før. Der var det en liggende *nandi*, en skulptur i naturlig størrelse av en zebu-okse i hvit marmor, som bar tydelige bitemerker i halsen etter

en tiger som en gang for flere år siden hadde kastet seg over den i tro på at det var en levende okse. Spenningen ble heller ikke mindre av alle de forskjellige lydene som hørtes fra jungelen i måneskinnet, men jeg kunne ikke se noen skygger eller bevegelser borte ved bassengene, og siden jeg egentlig var ganske trett etter dagens strabaser, la jeg meg etter hvert til for å sove. Det var masse mygg der, men vi hadde ingen myggnetting. Venkatram tullet seg helt inn i sjalet sitt og lagde bare en luftlomme i det for å puste i. Men det var umulig for meg å gjøre noe slikt, for sjalet ble for kort til min store kropp og dessuten altfor varmt å ha på seg i heten. Jeg klarte heller ikke å puste på den måten, men Venkatram var vant til det, så for ham gikk det helt greit. For meg ble det en ganske søvnløs natt med mange myggstikk. Tidlig neste morgen så vi til min store henrykkelse helt ferske spor etter både leopard og leppebjørn i sanda rett utenfor tempelmurene, så det var klart at de hadde vært der om natta.

Etter dette vandret vi tilbake samme veien til Mahanandi og kom fram utpå dagen. Da jeg to dager senere igjen traff Paramananda i Nandyal var han meget fornøyd med at jeg likte Omkaram, og med hensyn til vårt videre reiseprogram stilte han meg fritt til å dra tilbake til Mahanandi, hvor det var mye mindre og roligere forhold enn i Nandyal, og bli der ca. en uke før vi igjen skulle møtes i Rajahmundry den 16. februar. Selv skulle han reise videre til Hyderabad tre dager senere. I Rajahmundry skulle vi være sammen noen dager før han reiste tilbake til Banagram og jeg reiste tilbake til Omkaram for å være i ensomhet og meditasjon. Det ble til at jeg reiste tilbake til Mahanandi og ble disse få dagene der sammen med familien til Venkata Reddy.

Mahashivaratri og Balyogi-darshan

Vi møttes som avtalt i Rajahmundry etter en uke, og kvelden etter reiste vi med et større følge i biler til Mummidivaram for å se selveste Balyogi om natta. Denne natta, natt til den 18. februar 1985, var det nemlig *shivaratri* og attpåtil *mahashivaratri*, og det var den eneste dagen eller natta i løpet av hele året som det var mulig å få se Balyogi. Jeg hadde aldri hørt om Balyogi før, men Devendranath fortalte meg hans historie:

Han var født av fattige foreldre i Mummidivaram og pleide som gutt å være ute hele dagen som gjeter. Mens han gjette buskapen, tenkte han alltid på Krishna, og ønsket dypt og inderlig å få se ham. En dag han som 14-åring var ute og gjette som sedvanlig, satte han seg under et tre i meditasjon, mens han lagde en sterk *samkalpa* eller beslutning for seg selv i sitt sinn,

fast bestemt på ikke å åpne øynene igjen før han hadde fått et syn av Krishna. Da buskapen kom hjem uten gutten til kvelds, gikk foreldrene ut for å lete etter ham og fant ham omsider sittende i meditasjon under treet. De kalte på ham og rugget på ham gjentatte ganger, men uten noen slags respons. Da de tenkte at han ville komme hjem så snart han ble sulten nok, lot de ham bare sitte der og gikk tilbake til hjemmet. Men gutten kom ikke, og neste dag da de igjen gikk til treet, fant de ham i samme sittestilling som kvelden før. Igjen var det ingen respons å få når de kalte på ham, og slik ble han sittende i flere dager og netter uten avbrudd og uten å ta til seg føde. Da skjønnte folk i landsbyen at dette var noe helt ekstraordinært, og fulle av respekt for slike ting som de er overalt i India, satte de i gang å bygge vegger og tak rundt ham slik at han fikk et lite rom til ly for sol og regn. Og slik gikk ukene og månedene, og faktisk også årene.

Etter hvert som årene gikk, ble det bygget mer og mer rundt ham, til det til slutt ble et stort tempelkompleks. Da hadde for lengst den indiske stat tatt over hele regionen med medlemmer av nasjonalgarden som hele tiden gikk vakt utenfor rommet hans, for han ble regnet som en stor, nasjonal helligdom – en levende Shiva (selv om det samtidig må ha vært en godt holdt hemmelighet i India, kanskje helst for ikke å forstyrre ham). Han satt innelåst alene hele året i et lite rom i det store tempelkomplekset, omgitt av bevæpnede og uniformerte vakter, og uten mat eller kommunikasjon med noen, og bare hver *shivaratri* ble døren åpnet slik at folk kunne få komme og se ham. Pilegrimmer i tusentall valfartet da for å få Balyogi *darshan*.

Da vi ankom tempelet ved midnatt, så vi en kø som måtte være minst en kilometer lang, men det fantes også en mye kortere V.I.P.-kø som vi heldigvis klarte å komme inn i. Devendranath fikk kjøpt et hefte som viste alle fotografiene av Balyogi som det var tatt ett av hvert eneste år på *shivaratri*-natten siden han var helt ung. Alle disse bildene virket meget kraftfulle og fulle av lys, særlig de tidligste årene. Dette året var hans 58-ende, og det var interessant å se den fysiske utviklingen fra gutt til mann gjennom årene.

Etter et par timers venting i køen kom vi omsider fram til rommet der Balyogi satt. Utenfor var det flere ordensvakter som sørget for at hver person ikke fikk mer tid enn bare et par sekunder foran Balyogi slik at køen ikke stoppet opp, men var i kontinuerlig bevegelse. Foran meg i køen var Devendranath og bak meg Paramananda. Så snart Devendranath sto foran Balyogi med håndflatene sammen i respektfull hilsen, tok vaktene ham i overarmene og sendte ham videre, slik de gjorde med alle andre i køen. Men da det var min tur, var det ingen som turte å røre meg, kanskje fordi jeg sannsynligvis var den eneste hvite der. I stedet fikk jeg et vennlig tilbud om å ta et skritt til siden for å stå der

sammen med dem slik at jeg i ro og mak kunne se på Balyogi så mye jeg ville. Men umiddelbart før det var det et høyst merkelig syn som møtte meg. Jeg så en forunderlig skapning foran meg – noe slikt som jeg aldri før hadde sett og helt sikkert aldri ville få se igjen. Der satt det en mann i bare et lendeklede med beina i kors (*virasan*) og lukkede øyne, og med en hud som bar tydelig preg av å ikke ha sett dagslys på svært, svært lenge. Den virket nesten gjennomiktig, og man fikk en slags følelse av å ha noe i nærheten av en levende mumie foran seg. Men mannen var stor og fet, og pustet tungt. Han satt heller ikke helt stille, men rugget litt på overkroppen som om han var sliten av å sitte. Det tynne skjegget var ikke særlig langt, men håret var enormt. Det lå i flere svinger på gulvet og var blitt målt til hele åtte meter langt. Negler både på fingre og tær var også svært lange, og hadde krøllet seg flere ganger. Jeg sto der rett foran ham på bare halvannen meters avstand og sanset ham virkelig med alle sansene. Mentalt virket det litt skuffende i forhold til de bildene jeg like før hadde sett av ham, og jeg syntes han bar preg av å være sliten.

Rett bak meg i køen ventet som nevnt Paramananda, og siden jeg hadde svært lyst til å se på møtet mellom ham og Balyogi, tok jeg imot tilbudet fra køvakten og gikk raskt til siden for å slippe Paramananda fram. Straks fokuserte jeg mitt blikk på Paramananda, og det jeg da fikk se, har jeg aldri sett hverken før eller senere hos ham. Paramananda kom nærmest glidende sakte og helt bøyd framover mot Balyogi, med hendene sammen i hilsning på strake armer foran seg mens han fokuserte intenst på Balyogi. Han utstrålte en respekt og nærmest ærefrykt som jeg aldri så hos ham verken før eller siden, som om han ga seg helt hen, og han virket absorbert i møtet med Balyogi. Det var virkelig vakkert å betrakte. Så opptatt var jeg med å observere Paramananda at jeg ikke la så mye merke til hva som skjedde med Balyogi, men noe skjedde, for fra den ene øyekroken min registrerte jeg at hele overkroppen hans plutselig falt framover før han raskt rettet den opp igjen. Gjennom hele denne seansen hadde heller ingen av vaktene turt å røre Paramananda. De gjorde bare en håndbevegelse til ham om å fortsatte forbi Balyogi. Da smatt jeg raskt etter Paramananda, og sammen gikk vi videre gjennom flere rom i tempelkomplekset for å komme ut til utgangen og parkeringsplassen hvor bilene sto. *

På veien ut kom vi inn i et rom hvor det til min store overraskelse satt to andre yogier på samme måte. Disse var visstnok begge fettere av Balyogi og svært unge, bare helt i begynnelsen av tjuårene. Jeg syntes nesten litt synd på dem fordi det var helt tydelig at de strevde veldig med å holde seg våkne. Da vi kom ut, ga også Paramananda uttrykk for at Balyogi nå var blitt sliten. Jeg spurte ham om hvordan han kunne være så fet når han ikke spiste noe mat. Paramananda svarte da at han levde på luft og demonstrerte en spesiell teknikk med munnen hvordan Balyogi faktisk kunne spise luft. En i følget spurte om Balyogi

hadde fått sett Krishna slik han opprinnelig hadde ønsket. Paramananda svarte bare at Balyogi var realisert for lenge siden, og at han arbeidet mentalt i verden. Først mange år senere, etter at Paramananda hadde kommet til Norge første gang og vi kunne snakke uforstyrret sammen om alle ting som hadde vært usagt tidligere, tok Paramananda det opp en kveld vi var alene sammen i Shantibu:

«Bjørn, vet du hva som egentlig skjedde den gangen med Balyogi?» Jeg så sikkert ut som et eneste stort spørsmålstegn, så han fortsatte umiddelbart: «Balyogi ventet bare på meg. Da jeg kom helt nær ham, åpnet han øynene bare et ganske lite øyeblikk og så rett på meg, mens kroppen hans falt litt fremover. Han så meg, og kort tid etterpå forlot han sin kropp.»

Jeg var målløs, for jeg visste at den *mahashivaratri*-natten vi var til stede, var siste gang noen fikk Balyogi-*darshan*, for neste gang de låste opp døra til rommet hans, fant de ham død. Tenk at han til slutt fikk se det han så inderlig ønsket, til og med rent fysisk, og at det ikke kunne ha skjedd tidligere på grunn av hans *samkalpa*! Gud skuffer visselig ingen som hengir seg helt! Og til denne fantastiske hendelsen var jeg det eneste vitnet! Gud er stor! Et slikt fenomen som Balyogi er typisk indisk og kan bare skje i India. India har til alle tider vært berømt for liknende ekstreme, menneskelige fenomener. Bare i India er det mulig å finne en slik levende Shiva, og bare i India vil du finne en regjering som faktisk påtar seg ansvaret for å beskytte en slik person. Det er unikt i hele verden. India er fantastisk!

Det første bildet av Balyogi, 1947.

Balyogi to år senere, i 1949. Legg merke til at på begge disse tidlige bildene støtter han seg på albueene sine.

Balyogi i 1956. Legg merke til det store håret.

Malaria og Sannyasa

Om kvelden samme dagen som dette hendte, etter at vi var kommet tilbake til Rajahmundry, ble jeg syk med høy feber, nøyaktig to uker etter myggstikkene fullmånenatten i Omkaram-tempelet ved Mahanandi. Det kom og gikk litt i intensitet de første dagene, og ingen syntes å ha noen idé om hva årsaken kunne være. Etter fire dager, på fredag den 22. februar, følte jeg meg helt bra om kvelden. Paramananda kalte meg inn til seg på rommet og ba meg lukke døra etter meg. Så ba han meg sette meg på senga ved siden av ham, og vi hadde en særdeles fin og nær samtale en halvtimes tid. Etterpå ga han meg et nydelig chital-hjorteskinns (i Syd-India kalles chital-hjorten *zinka*) som jeg kunne ha som underlag når jeg mediterte,

Øverst til venstre: Balyogi i 1972. Hans enorme hår ses ved siden av ham til venstre (hans høyre side).

Til venstre: Balyogi i 1978.

Over: Balyogi i 1981, omtrent slik han så ut fire år senere da forfatteren så ham. Ingen av bildene kan på noen måte gjengi den spesielle atmosfæren som var i nærheten av Balyogi, og heller ikke hans nærmest gjennomsiktige hud. Dessuten ser neglene ut til å være klippet.

Alle bildene er fra et lokalt hefte forfattet på telugu, utgitt i 1976.

samt at han ga meg sin egen saffranfargede *dhoti* med disse enkle ordene: «Du kan bruke den hvis du vil.» Det var alt. I realiteten ga Paramananda meg *sannyasa* helt enkelt og naturlig, uten en masse formelle seremonier eller ritualer, og uten engang å nevne ordet *sannyasa*.

Det kunne ikke ha foregått mer etter mitt hjerte. Men sannheten var at det kom fullstendig overraskende på meg og uten at jeg hadde noe egentlig ønske om formelt å bli en *sannyasin*. Det visste selvfølgelig Paramananda, og han visste også at det overhodet ikke var viktig eller nødvendig for meg som utlending, verken i India eller i Norge. *Sannyasa* oppstår naturlig når ens sinn er «saffranfarget», uavhengig av fargen på de ytre klesplagg. *Sannyasa*-ritualet er en symbolsk handling som er praktisk og viktig i hindu-samfunnet, og representerer det

siste og endelige ritualet i en lang serie med ritualer i en hindus liv. Men det er naturligvis bare forholdsvis svært få av alle hinduer som velger å bli en sannyasin, eller som har de riktige forutsetningene for å bli en. På tross av at Paramananda godt visste om min interesseløshet for ritualer, kom han til meg i drømme på 30-års dagen min i desember senere det året i Norge og innviet meg rituelt i *sannyasa*. Formalitetene skulle være i orden på det mentale og åndelige planet, og det var greit nok for meg.

Neste dag tok jeg farvel med Paramananda og Devendranath som reiste tilbake til Bengal og Banagram ashramen, mens jeg ble angrepet av kraftige febertokter igjen i Laxman Raos hjem i Rajahmundry. Dagen etter var temperaturen oppe i 105 Fahrenheit (40.5 Celsius), og jeg følte meg svært nær en kollaps. Det var bare konsentrasjon og meditasjon på Paramananda som holdt meg ved bevissthet. Samme dag kom en homøopat og stilte diagnosen malaria. Dagen etter gjentok det samme seg da feberen steg enda litt, til 105.6 F (40.8 C), men igjen ble den brakt ned ved hjelp av meditasjon. Men dagen etter nådde feberen sitt absolutte høydepunkt med 106.2 F eller 41.2 C, og jeg følte at jeg var helt ved den aller ytterste grensen til koma. Da fikk jeg heldigvis hjelp fra familien Rao, som kom med isbiter i pose fra kjøleskapet og la på panna mi og på underlivet, samt at de ga meg en stor sitron å spise som medisin mot malaria. Etter lang tid med is på begge pol-punktene mine og en mental kamp for å holde bevisstheten, ble etter hvert feberen brakt ned til et akseptabelt nivå.

Etter som dagene gikk, viste forekomsten av feber et tydelig døgnmønster: Den kom utpå formiddagen med full styrke og varte hele dagen og kvelden til nærmere midnatt, mens hele natta og morgenen var fullstendig feberfri. I de timene var kroppstemperaturen faktisk under det normale på 36-tallet (Celsius). Hvert feberangrep kom etter en times ekstrem og forferdelig kuldefølelse hvor hele kroppen ristet og skalv, og jeg hakket tenner. Det hjalp ingenting at lufttemperaturen var omkring 40 grader Celsius og jeg la meg under en stor haug av vattepper og ullpledd. Faktisk føltes denne ene timen med intense kuldetokter verre enn alle timene med febertokter, og i ettertid har det slått meg hvor godt det gamle norske navnet for malaria, «koldfeber», er.

Etter denne toppen varierte feberen mellom 104 F og 105.5 F hele resten av uka. Hele denne perioden var det umulig å ta til seg noe som helst føde, bare litt vann. Så med all svettingen under febertoktene i tillegg, gikk jeg raskt og drastisk ned i vekt, og ble etter hvert veldig fysisk svak. Min vante holdning tro, ville jeg ikke ta vanlige, allopatiske medisiner, men aksepterte kun naturmedisiner og homøopatiske medisiner. Det er mulig at de homøopatiske medisinene jeg fikk, hjalp litt, men det tok altfor lang tid, og da søndagen kom og jeg hadde

vært syk i nesten to uker, følte jeg at jeg ikke hadde noe som helst mer å gå på og at grensen for min fysiske kapasitet var nådd. Av respekt for meg hadde mine gode verter latt meg styre det hele selv som jeg ville, men den dagen sa jeg STOPP! til meg selv og besluttet å ta skolemedisinsk kontakt dagen etter. Husfrua, Laxmi, som var like vakker som den gudinnen hun var oppkalt etter, og alle nabomødrene og kvinnelige venner ellers som nesten daglig hadde vært på besøk gjennom sykdomsperioden, ble alle tydelig lettet og ga et unisont uttrykk for at dette også var deres ønske. Selv om jeg var alvorlig syk og svært fysisk svekket, følte jeg meg stort sett hele tiden mentalt sterk og tok imot besøkende sittende i senga på tradisjonelt indisk vis for yogier og sannyasins, og svarte på deres mange spørsmål.

Mandag morgen tok Laxman Rao meg til sykehuset på sin moped. I min tilstand ute i den stekende heten og gjennom de utrolige indiske bygatene på en moped, var reisen mildest talt et mareritt. På toppen av det hele møtte vi en løpsk vannbøffel som kom i full galopp nedover veien, og som vi unngikk bare med få centimeters margin. Men akkurat der og da var jeg altfor svak og sløv til å bry meg særlig om det – jeg måtte bare stole på min sjåfør, hvis rygg jeg lente meg tungt til. På sykehuset undersøkte doktor Suryanarayan meg. Betydningen av hans navn ga meg håp, for det tolket jeg som selve symbolet på all helse. Da han hørte om mitt sykdomsforløp, så han først overrasket og deretter granskende på meg og sa at det var nærmest et under at jeg fremdeles var i live. Normalt sett overlever ingen denne sterke typen malaria som jeg hadde fått. Han ga meg ei sprøyte og noen tabletter, og ba meg komme igjen om kvelden for å få ei ny sprøyte, og deretter de tre neste dagene for ei ny sprøyte hver av disse dagene.

Virkningen av disse legemidlene var utrolig effektiv, men føltes helt forferdelig. De to første dagene følte jeg meg sykere enn noen gang og spydde bare grønn galle utover hele gulvet så snart jeg forsøkte å innta noen ting spiselig. Siden magen var helt tom og den eneste «næringen» jeg fikk var de sterke allopatiske giftmedisinene, var det nødvendig for meg å få i meg noe som kunne nøytralisere dette noe, i hvert fall for fordøyelsessystemets skyld. Jeg fikk derfor kokt ris i kjernemelk, men alt dette kom altså opp igjen. Heller ikke vann klarte jeg å få i meg, for det smakte plutselig helt ubeskrivelig forferdelig. Ingen ting klarte jeg å få i meg. Det var virkelig en stund fullstendig krise, og jeg følte meg svakere og mer elendig enn noen gang. Men så fikk jeg noe kullsyreholdig vann som var kjøpt på en spesiell type flaske, som jeg faktisk klarte å drikke, og dette hjalp meg over kneika. Jeg drakk ustoppelig litervis av dette vannet og følte at alt vann i hele verden ikke kunne gjøre meg utørst. Etter dette kunne jeg også få i meg den typiske syd-indiske retten *idly* (riskaker), og etter hvert også andre ting.

Tidlig onsdag morgen hørte jeg en ung og en gammel *brahmachari* synge sanskrit-vers utenfor vinduet på rommet mitt. Det var fantastisk vakkert og inspirerende. Jeg forsto ikke hva de sang, men jeg følte det som om jeg fikk nytt liv. Og for første gang siden Paramananda reiste, hadde jeg en god dag, og feberen var definitivt over. Dagen etter var det fullmåne, og jeg fikk min siste sprøyte på sykehuset. Jeg følte at jeg begynte å fungere normalt igjen denne dagen og også neste dag, så derfor ville jeg tilbake igjen til Mahanandi og Omkaram så fort som bare mulig. Mine verter var forferdet og mente at jeg fremdeles var altfor svak for en slik reise, og de rå-

FOTNOTE

Referanser

* Etter denne hendelsen forlot Balyogi sin kropp, Paramananda har forlatt sin kropp, Devendranath har forlatt sin kropp, og undertegnede har også snart kommet til veis ende. Men **Sirisha Yeditha** var lita jente den gangen og var med oss denne natten til Balyogi i Mummidivaram. Hun har tatt kontakt med meg nå i godt voksen alder, bor med sin familie i Hyderabad, og er et levende vitne til denne hendelsen.

NOTIS

ORDBOK

ORDLISTE (forenklet)

ORDBOK

ORDBOK

Balyogi (1927-1985) – ‘barne-yogi’, navn på forhenværende «levende Shiva» i Mummidivaram, Andhra Pradesh.
darshan(a) – visjon, syn; også betegnelsen på ‘filosofi’ i India.
dhoti – klesplagg for menn (tilsvarende *sari* for kvinner).
idly – ris- og linsekake laget i syd-indisk mattradisjon.
lingam – fallos. Se *shivalingam*.
mahashivaratri – den *shivaratri* (‘Shivas natt’) som kommer hvert tolvte år. Se *shivaratri*.
nandi – navnet på Shivas hellige okse; benevnelsen på en hvilken som helst slik skulptur utenfor et Shiva-tempel.
rishi – ‘seer’; Selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) ‘de syv (opprinnelige) rishiene’ har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til *Brahma*, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjenfødse) for å utføre denne oppgaven.
samkalpa – besluttsomt ønske om å utføre noe.
sannyasa – en fri og løselig organisert eldgammel orden av åndelige verdenslærere, som sprer kultur og åndelig vitenskap til alle deler av verden; det siste av fire stadier i en hindus liv, hvor man hengir seg fullt og helt til sannhetssøken; et tre dager langt, siste rituale som frir individet for alle sosiale bånd og samfunnsforpliktelser, og gjør det til en sannyasin eller sannyasini. Se *sannyasin*.
sannyasin – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær (*gerrhua*), gjerne med *swami* tittel og *ananda*-endelse i navnet, som har forsaket personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling. Se *sannyasa*.
sanskrit – ‘det perfekte språk’; det språket som ligger nærmest roten til alle språkene i den Indo-Europeiske språkgruppa, inkludert majoriteten av de europeiske språkene sammen med språkene i Nord-India, Iran, Armenia osv.
satsanga – ‘samling om sannhet’; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.
shivalingam – en fallos i form av en (som regel) sort, sylindrisk stein som står oppreist og er avrundet på toppen, og som symboliserer Shiva og er gjenstand for tilbedelse. Se *lingam*.
shivaratri – ‘Shivas natt’; nymånen i februar da Shiva tilbedes, og det gjerne fastes og mediteres; tradisjonelt den mest brukte tiden for sannyasaritualet.
Valmiki - en oldtidens rishi som var forfatteren av eposet Ramayana.

det meg til å være en uke til. Jeg hadde tross alt i gjennomsnitt antagelig mistet ca. en kilo om dagen gjennom disse drøyt to ukene, i tillegg til de kiloene jeg obligatorisk hadde tatt av siden jeg kom til India drøye fire måneder tidligere, og veide på det tidspunkt bare 60 kg. For en med en høyde på 185 cm, og en meget kraftig og tung beinbygning, betydde dette at skjelletet begynte å bli litt framtreddende. Men for meg var alt annet enn tanken på den forestående ensomheten i Omkaram helt uutholdelig, så jeg sto bokstavelig talt beinhardt på mitt, og allerede neste dag, lørdag den 9. mars, la jeg ut på den lange veien med tog til Nandyal.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.